

Lliçons eclesiàstiques per a Zapatero

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 6.01.08

Hi ha un moment per a tot i un temps per a cada cosa (...): un temps per plantar i un temps per arrencar el que s'ha plantat (...); un temps per estimar i un temps per odiar; un temps de guerra i un temps de pau." (Eclesiastès 3:1, 2 i 8)

Ja va quedar escrit a l'Antic Testament que pacte i conflicte estan cridats a succeir-se sense fi, però el que ha passat aquesta legislatura entre la jerarquia eclesiàstica i el Govern no presagia que la pugna sigui passatgera. Si els bisbes es van posar en peu de guerra quan Zapatero va estrenar el seu mandat, poc abans del 9-M han mobilitzat els seus prosèlits més reaccionaris per demostrar-li, amb una insòlita exhibició de força a Madrid, que estan disposats a aguantar el pols encara que els ofereixi moltes prebendes i que siguin molt generoses.

Hi ha bastantes ofenses que els prelats retreuen al PSOE: els casaments gais, el divorci exprés, la investigació amb cèl·lules mare, el caràcter opcional de l'assignatura de religió i, fins i tot, la despenalització parcial de l'avortament, tan vigent avui com quan governava Aznar. Estan en contra, com si fos un eslògan, de "la destrucció de la família cristiana", i amb aquest paraigua s'han manifestat, gairebé sempre al costat del PP, exigint que la seva fe, molt respectable, s'imposi a la raó de les urnes, que són les que van legitimar l'actual majoria parlamentària per legislar sobre els drets --no sobre el credo-- de tots els espanyols.

Amb aquesta ofensiva teocon --neologisme que defineix el catolicisme més conservador, que abjura de la moderna separació entre Església i Estat-- s'oculta una lluita de poder. La dirigeix Rouco Varela, que fa tres anys va perdre per un sol vot la presidència de la Conferència Episcopal i pretén recuperar-la en l'assemblea del març. I ho fa, a més, gairebé sense oposició interna: el president Blázquez, amb fama de dialogant, ha predicat la seva temperància al desert, i el cardenal Martínez Sistach, lluny de secundar-lo, no va assistir a la concentració de diumenge passat a Madrid al·legant... una grip. ¿Què se n'ha fet dels hereus del moderat Tarancón?

Tot el que he escrit no és cap obstacle, sinó un pretext, per concloure que Zapatero hauria de treure lliçons sobre com negociar amb els mitrats en el futur. Els bons oficis de De la Vega només han servit perquè l'assignatura de religió segueixi sent d'oferta obligada, perquè l'Estat pagui els sous dels professors --sense poder vetllar pels seus drets laborals-- i per augmentar al 0,7% l'aportació voluntària a l'Església en la declaració de l'IRPF. I això sense que la prelatura ni el seu altaveu radiofònic hagin rebaixat la seva hostilitat. Si parar l'altra galta, per molt cristià que sigui, es revela estèril, és de necis no revisar l'estratègia. Convé rellegir l'Eclesiastès.